X. évfolyam 16. szám
1954 április 15.

Ára: 70 fillér

Ludas Matyi

Tavasz a Téeszben

Te Julcsa... Nem kapcsolódnál be a háztáji gazdaságomba?

Nemrégiben kedves vendég látogatta meg a Ludas Matyi szerkesztőségét, Anton Antonov Tonics, a „Strsel" című bolgár vicclap írómunkatársa. Ajándékba elhozta nekünk rajzoló kollégája, T. Pindarew egyik eredeti rajzát.

Európai hadsereg

— Csak menj be nyugodtan lányom, itt biztosan jó lakásod lesz ...

Egy olasz miniszter problémája

(Színhely: Róma, szereplők: egy olasz miniszter és a titkára.)

Titkár: Ma van a parlamenti bizottságban az „európai védelmi közösség"-ről szóló szerződés ratifikációs törvényjavaslatának tárgyalása. Ugyanabban az időpontban kábítószeres orgia a hercegnő őnagyméltóságánál. Melyiket méltóztatik megtisztelni a jelenlétével?

Miniszter: Természetesen a kábítószeres orgiát.

Titkár: Szabad meglepetésemnek kifejezést adnom? Miért méltóztatott úgy dönteni, hogy nem a végtelenül fontos bizottsági tárgyalásra kegyeskedik menni, hanem az egy árnyalattal kevésbbé fontos kábítószeres orgiára?

Miniszter: Mert nem akarok botrányba keveredni ...

Gazos Sziráki

Mint egy kotlós a fészkén, úgy üldögélt egy nyaláb szalmán. Piszkos, törött szalmán, amely valamelyik vásáros falusi malacoskosarából került a földre. Innét bámulta, hogyan oszlik a vásár. Olyan volt, mint a fészke: mosdatlan, szőrös vénember, sapkáját mintha disznók rágták volna össze. Akik nem ismerték, kiváncsiskodva megbámulták, akik meg tudták, hogy kicsoda, nevetve néztek össze:

— Nézd már, a Gazos Sziráki. Meglásd, hazaviszed azt a ganéjnak való szalmát — a szalmazsákjába.

Mondhatom, Sziráki megérdemli ragadványnevét, meg azt, hogy egyszeri embernek emlegessék. Hét faluban nem akad még egy ilyen dudvatermelő. Neki van mindig a legszínesebb búzatáblája, több benne a piros pipacs, kék búzavirág és sárga repce, mint a búza. A kapásnövényei befulladnak a gyomba, azt mondják, Sziráki egy szerszámot sem gyűlöl annyira, mint a kapát. Pedig hát forgathatta volna, meg forgathaná jócskán, hiszen tíz hold földje van! Ha rosszal kell példálózni, így beszélnek az emberek:

— No, lányok, aztán tegyen ki magáért a munkacsapat! Nehogy úgy járjatok, mint az egyszeri ember, a Gazos Sziráki.

— Hát az hogy járt?

Mindjárt elmondom, de hadd jegyzem meg, hogy Sziráki tulajdonképpen még kétszeresen beillene egyszeri embernek. Először is mert ... Szóval néhány éve még a szilvát sem szedte le a fáról, hagyta, hogy mind lehulljon. Akkor aztán összeszedte, úgy férgesen, piszkosan megfőzte lekvárnak. Maga főzte, mivelhogy özvegy. A lekvárt eladta a piacon. Senki sem halt bele, de azóta hiába visz Sziráki lekvárt a piacra. Másodszor meg: nem különb ennél az egyszeri lekvárnál az a kenyér sem, amelyet sajátmaga Sziráki süt. Az asszonyok nem állják meg hangos nevetés nélkül, amikor Sziráki megjelenik a péknél, ölében a kenyereskosárral, amelyben olyan fekete a szalvéta, mint a kapca.

Az ilyen apróságok csak öregbitik Sziráki hírét-nevét és nem ezért lett egyszeri ember. Másért emlegetik így. Az eset négy-öt éve történt. Mint mindig, akkor is felverte a dudva Sziráki kukoricáját, különösen azt, amelyik a nedves, hűs Lapos-dűlőn termett. Valami fiatalok jártak arra és megtréfálták Szirákit. Nekiláttak, szépen megkapálták a kukoricaföld szélét, közel a dűlőúthoz.

Másnap eső esett, a gyom megint növekedésnek indult. S hogy, hogy nem, néhány napra rá Sziráki kapát kapott a hóna alá és elindult a Lapos-dűlőre.

Mondják, kapatos volt, többet ivott száz cseppnél, ezért volt benne akkora buzgóság. Megállt a földjénél, s csak nézte, hogy a fű csupán a lábaszáráig ér benne, pedig az övében legalább derékig érő szokott lenni. Nézelődött, tanakodott. Elkáromkodta magát:

— A teremtésit ennek a csősznek! Hová lett a földem?

Nagy dérrel-durral sietett a községházára, panaszkodott a bírónak:

— Baj van, bíró uram! Az éjjel ellopták a földem.

Hát ez történt. Gazos Sziráki ekkor szerzett magának végkép hírnevet. Híres ragadványnevet ...

Kóródi József

A fejlett elvtárs

Uj elvtárs érkezett a Vállalathoz. A személyzeti osztályon bemutatkozott, aztán berobbant a munkahelyére és kijelentette, hogy megjelenésével új élet kezdődik a Vállalatnál. A személyzeti osztály vezetője ezalatt kezeit dörzsölgetve ujságolta jobbrabalra, hogy jó cserét csináltak, amikor az új elvtársat megszerezték, hiszen az új elvtársnak a káderlapján is ott áll, hogy igen fejlett elvtárs.

Az új elvtárs az első adódó taggyűlésen felállt és alaposan megbírálta a Vállalatot. Kritikát gyakorolt és elmondta, hogy a régi vállalatánál mennyivel jobban ment a munka és megkérdezte, hogy itt miért nem megy jól. Aztán munkát kért. Bejelentette, hogy nem tud élni pártmunka nélkül. A vezetőség köszönettel és illő önkritikával fogadta az építő bírálatot, a résztvevők pedig egyhangúlag megállapították, hogy az új elvtárs nagy nyeresége a Vállalatnak, mert az új elvtárs nagyon fejlett elvtárs.

Másnap a vezetőség hosszas töprengés után a fejlett elvtársat egy szeminárium vezetésével bízta meg. Ő azonban köszönettel visszautasította a megtiszteltetést és keményen megbírálta a vezetőséget, amiért csak ennyire, csak ilyen kis mértekben akarják felhasználni tudását és munkaerejét.

Néhány hét mulva, mert ő pártmunka nélkül nem tudott élni, ellenőrizni ment a legmagasabbfokú konferenciát. Feltett egy kérdést. Valaki válaszolt, s mert ő azt mondta: hm, hm, — egyszerre tíz kéz emelkedett a levegőbe, hogy megcáfolják a válaszolót. Amikor hosszú elvi vita után végre egyöntetű álláspont alakult ki, a fejlett elvtárs így szólt: jól van — és abbahagyta az ellenőrzést. A konferencia részvevői ismét meggyőződtek a fejlett elvtárs fejlettségéről.

A legközelebbi értekezleten valaki javasolt valamit, amit sokan elleneztek. De mielőtt vitára került volna sor, a fejek a fejlett elvtárs felé fordultak, s mert ő már nagyon küzdött az álmossággal és egyre bólogatott, a részvevők hamarosan elfogadták az indítványt és azzal a biztos tudattal fejezték be az értekezletet, hogy helyesen határoztak.

Alig töltött a fejlett elvtárs másfél hónapot a vállalatnál, megbecsülhetetlen érdemeire való tekintettel előléptették és kitűnő káderjelzéssel helyezték át egy fontosabb vállalathoz. Mert azért természetesen nem lehetett megróni a fejlett elvtársat, hogy az osztálya rendkívül sok pártmunkája miatt erősen lemaradt.

A fejlett elvtársból áthelyezése után ismét új elvtárs lett. A sze-

mélyzeti osztályon bemutatkozott, aztán ismét, mint már annyiszor, berobbant új munkahelyére és kijelentette, hogy megjelenésével új élet kezdődik a Vállalatnál. A személyzeti osztály vezetője ismét meg volt győződve arról, hogy jó cserét csinált, amikor az új elvtársat megszerezte, hiszen az új elvtársnak a káderlapján is ott áll, hogy igen fejlett elvtárs ...

Országh György

„SZAKÉRTŐK" – EGYMÁS KÖZT

Amerikai „tudósok" az afgán-szovjet határon birkákat tanulmányoznak.

SZOVJETUNIO

— Ez ürü?
— Nem. Ez ürügy!

Hogyan lesz az ülésből állás?

Egy üzemben másfél órában szabták meg az értekezletek időtartamát.

Előadó: Kartársak, a másfél óra, sajnos, letelt, az ülést abba kell hagynunk ... Kérem, álljanak fel és a tárgyhoz minél többen szóljanak hozzá.

Itt csak a csoda segíthet,
vagy
hogyan lehet egy ülőkelyhez jutni az angol-magyarra?

Az ember találja az utcán | Zsebébe lopják a villamoson | Örökli | Kettőt kap, de egyet visszaad

Tavaszi szellő a Folyamegyenesítőnél

Az egész dolog az üzemi kozmetikával kezdődött. Vermes, az igazgató bejelentette, hogy péntektől kezdve kozmetikai szalon is lesz a vállalatnál. Dömötör Éva pénteken, munkaidő után már meg is jelent a 127-es szobában, ahol a kozmetikát berendezték. Szombaton mindenki felfigyelt rá.

— Éva, maga egészen megváltozott' — mondta Csiprékási a könyvelésből — és elragadtatva nézett a lányra. Amikor Dömötör Éva belépett a bérelszámolóba, ahol három éve dolgozott, Faragó, aki három éve a vele szemben lévő íróasztalnál tevékenykedett, megkérdezte tőle:

— Kit tetszik keresni?

Nem csoda. Dömötör Éva rendetlen haja gyönyörű hullámokat kapott, száját enyhén, de előnyösen kifestették és eltüntették azokat a rakoncátlan szőrszálakat, amelyek egyébként szép állát eddig kicsit elcsúfították.

Tamási Klári egy kicsit irigyelte Dömötör Éva sikerét. Neki még senki sem mondta, hogy csinos. Pedig nem volt csunya, de a Folyamegyenesítőnél eltöltött öt év alatt mindenki rosszul öltözködő, ám kitűnő munkaerőnek ismerte. Gyakran kapott jutalmat, mindig megdícsérték a munkáját, szorgalmát. De még sohasem mondták neki, hogy Klári, ma jó napja van, ma nagyon csinos.

Amikor az osztályvezető is megállapította, hogy Dömötör milyen csinos, Klári elhatározta, hogy még keményebb munkával igyekszik ellensúlyozni Dömötör sikerét.

Két héten keresztül folyton Klárit dícsérték. Megállapították, hogy kimutatása mintaszerű, hogy a százaléktáblázat tökéletes és a termelési értekezleten mint követendő példát állították a vállalat dolgozói elé. Igaz, Vermes, az igazgató figyelmeztette a nyolcórai munkaidő betartására és nem engedélyezte a túlórát, de másnap ismét megdícsérték a szemléltető grafikon gyors elkészítéséért.

Klárit mindez nem vígasztalta meg. Észrevette, hogy Évának, mióta „csinos lett", a vállalat legférfiasabb dolgozója, Fanyar Dénes, a sportfelelős udvarol. Klárinak is tetszett Fanyar, aki gyakran dícsérte Klári — jó munkáját. De csak azt . .

Egy értekezlet után, amikor ismét szorgalmát dícsérték, de Évát ismét Fanyar kísérte haza, elhatározta, hogy ő is elmegy az üzemi kozmetikába és tanácsot kér Czibulkánétól, akit a Folyamegyenesítő legjobban öltözködő dolgozójának ismert mindenki.

Elhatározását tett követte. Harmadnap már nem abban a fakózöld lódenben jött a hivatalba, amelyet télen is viselt (flanellbéléssel), hanem gyönyörű tavaszi rövid rozsdavörös düftinkabátban. A száján diszkrét ajakrúzs volt, haja csillogott és homlokáról majdnem teljesen eltüntek a ráncok. Klári izgatottan dolgozott ezen a napon. Jólesően könyvelte el, hogy Csiprékási hosszasan nézi, hogy Czibulkáné cinkosan rákacsint, hogy Felleginek tátva maradt a szája.

Öt év óta ez volt az első olyan munkanapja, amikor nem tudott olyan lelkesen dolgozni, mint máskor. Izgatott volt.

Délben bevitte a kimutatást Bekecsnek, az osztályvezetőnek, aki megdícsérte:

— Kitűnő, gépelje le három példányban!

Klári azonban nem ment ki. Tüntetően megigazította frissen dauerolt haját és abban reményekedett, hogy Bekecs is észreveszi a változást. Az osztályvezető megszólalt:

— Ja igaz, a IX. főosztályra is elküldünk egy példányt.

Klári még mindig várt. Bekecs csodálkozva pillantott rá:

— Óhajt valamit?

Hogyne óhajtott volna! Egy csodálkozó szóra várt. Arra, hogy Bekecs észrevegye az új Klárit.

Bekecs most megszólalt:

— Nézze Tamási elvtársnő. Talán nem kellett volna megmondanom. De magával kivételt teszek. Holnap feltétlenül jelenjen meg az ünnepségen. Maga is jutalmat kap.

— Köszönöm — mondta Klári monoton hangon.

Bekecs hozzátette:

— És ilyen csinosan jelenjen meg. Remek a frizurája. És ez a blúz...

Klári boldog volt...: Persze, azért a jutalomnak is örült...

Palásti László

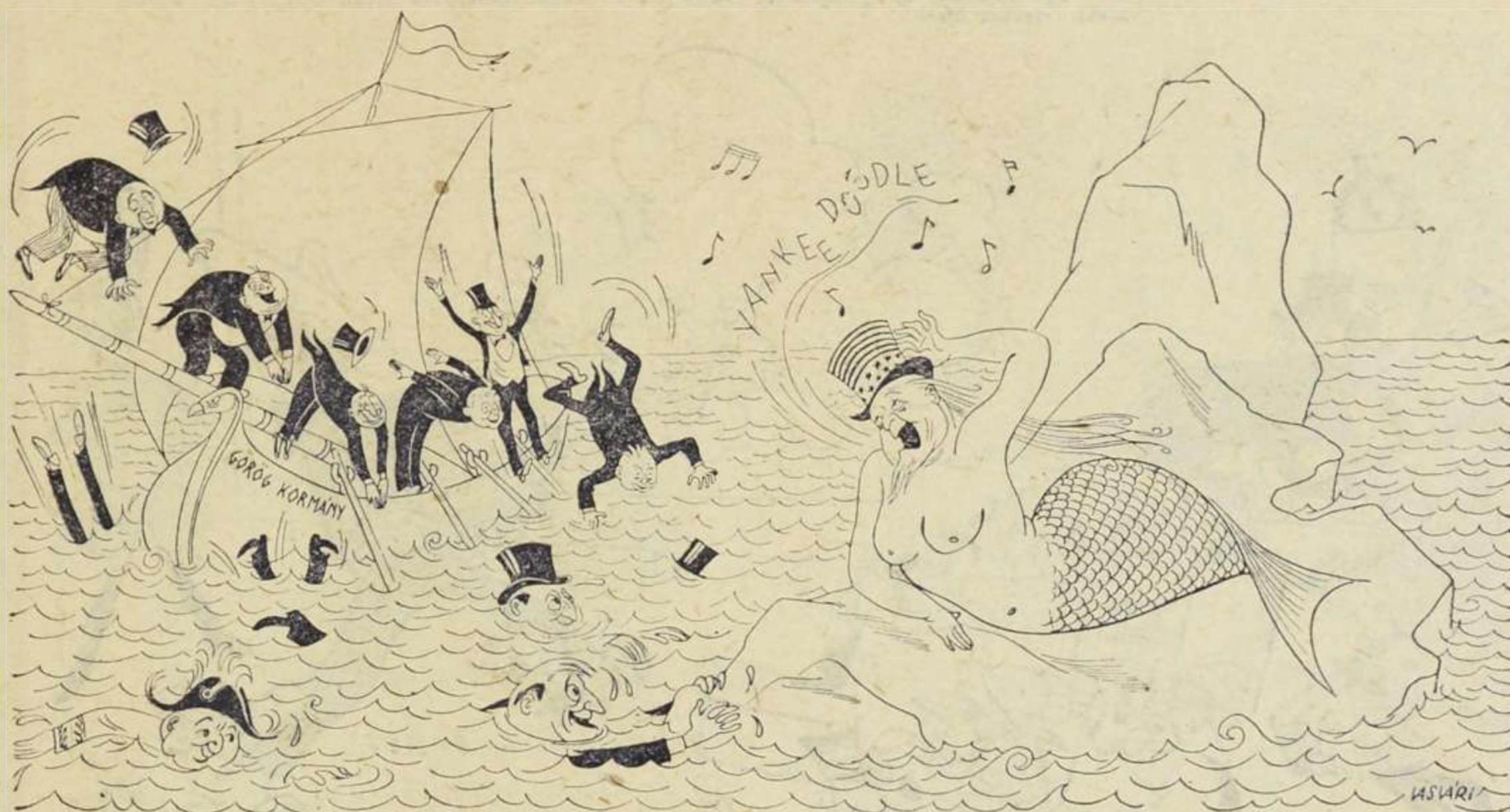

Idült betegség...

Sok helyen még tipikus ez eset:
Van bürokrácia — bár nincs rá keret!
Nincs tervezve — mégis tervben lehet,
És megtölti az egész üzemet!

H. S.

Az amerikaiak támaszpontokat építenek az Égei-tengeri szigeteken

A szirén és a hajósok

Más szemében a szálkát...

— Fantasztikus! Még mindig vannak álomszuszék és szájtáti emberek!

(A moszkvai Krokodilból)

Harapós harapófogó

Összeszerelés nélkül hever nek a gyárban a harapófogószárak, mert elfelejtették csapszeget rendelni hozzá.

— Gyerünk azzal a csapszeggel, bürokrata úr! Harapni szeretnék!

Devecseri Gábor:

HÁROM VERS

Cikket írok

Cikket írok, de lopok egy
csöpp időt
versírásra, mert a versnek
szárnya nőtt.

Itt van a vers, cikket író
ujjamon,
mint katicabogár, melyet
szállni von

a napsugár. Szárnya nyílik
Felkerült
ujjhegyemre. Félrenézek
— s elrepült.

Felváltva

Rigók dalolnak, amikor lefekszem,
ők fütyülik az altatózenét.
Jól van. Hisz ének — bár papíron - versem,
illő is, hogy folytassák zengzetét.

Én mostanig írtam. Most helyettem
ők folytatják, s már hangosan, dalom.
Bár én tudnám később úgy írni versem,
mint ők fujják e tiszta hajnalon.

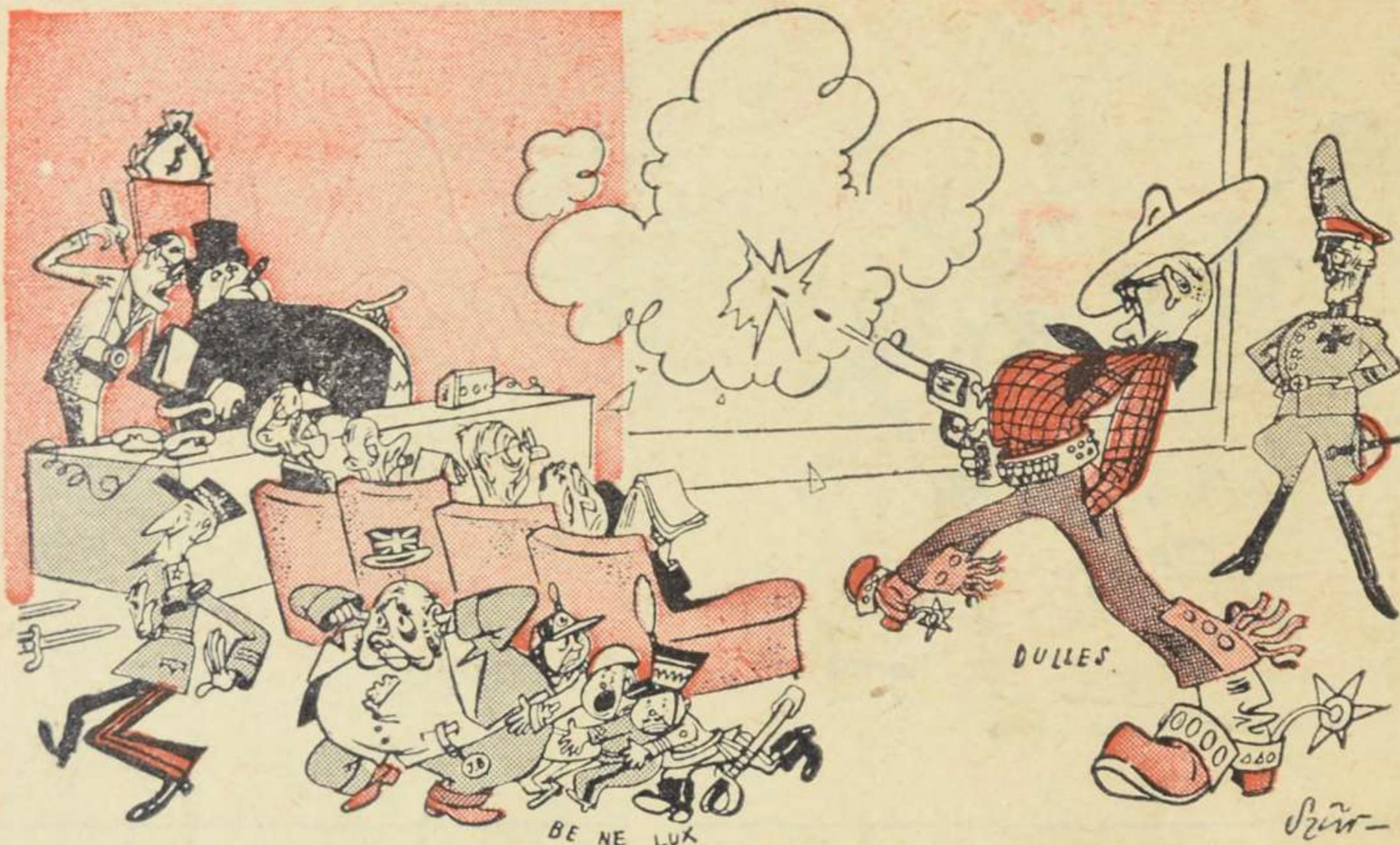
Indul a nap

Indul a nap: vörös labda.
Egy jókedvü óriás dobta
lomb közé a föld alól;
ráesett a levelekre,
ottmarad már, nem esik le,
fennakadt az ágakon.

De nem! Tovább emelkedik.
Olyan mint egy madár, pedig
szárnya sincsen: égre csap.
Onnan süt le a föld fele.
Hasonlatnak nincs már helye:
olyan a nap, mint a nap.

A szovjet jegyzék amerikai visszhangja

Egy amerikai újság azt irta, hogy Dulles sajtónyilatkozata olyan volt, mint amikor valaki „csipőből tüzel"

Ujságíró: Milyen hangot üssünk meg a szovjet jegyzékkel kapcsolatban, Mr. Wall-Street?
— Körülbelül ezt a hangot!

Gádor Béla:

NYUGODTAK A VONÁSAIM

(Egy reménytelenül sovány ember naplójából)

Tegnap délután négy órakor találkoztam a Szondy-utcában nyájas barátommal, Péterrel, aki szokása szerint megragadta mindkét kezemet és így szólt:

— Jól nézel ki, kedves barátom ... — aztán látván változatlanul bánatos arcomat, gyorsan hozzátette: — nem mintha híztál volna, de olyan jó nyugodtak a vonásaid.

Elgondolkoztam. Kedves jó Péterem, mennyire melléfogtál ezúttal. És mennyire tévedtek ti mind, nyájas barátaim, akikkel találkozom úton-útfélen, lakásban és szinházban, hegytetőn és völgyben, irodákban és nyilvános illemhelyen és akik megragadjátok a kezemet, mondván: jól nézel ki, kedves barátom, olyan jó nyugodtak a vonásaid.

Nem, nyájas barátaim, nem kell engem vigasztalni, nem kell fejet félrehajtani, szánakozva cücögni. Nincs szükség arra, hogy csodás példákkal hozakodjatok elő, sógorokkal és komákkal, akiknek kivették a fél gyomrát és ma megeszik az aprószeget is és olyan kövérek, mint a disznó. Az én gyomrom bentmarad, barátaim, ott, ahol van. Én sovány vagyok büszkén és emelt fővel vagyok sovány, vállalom ezt a girhességet isten és ember előtt. Ez az én magánügyem, örömom és szégyenem, gőgöm és gyalázatom. Sovány vagyok, mint a gebe, mint a madárijesztő, mint a giliszta. Nagyon sovány vagyok.

Persze volt idő, amikor még reménykedtem. Amikor még sóvárogva néztem a gallérból kidagadó nyakakat, a hájas tarkót, a rengő pocakot. Ifjú éveimben hányszor elábrándoztam a tükör előtt s már láttam magam, mint veresnyakú, nagy, kövér embert, fekete bajusszal, tekintélyesen. Milyen keserves volt, amikor szertefoszlott a kép, s megpillantottam ösztövér termetemet, ványadt arcomat. Nem, ilyen figurával nem lehet vinni az életben semmire sem. Ó, hogy irigykedtem a nagyokra és kövérekre. Hogy lestem epekedve a nagy lapát férfikezeket, a negyvenötös lábakat, amelyek szilárdan dobbantva léptek a földön! Százkilós ember! Hús, zsír és muszkli! Óh, keserves ifjúságom elérhetetlen idealjai!

Nem volt könnyű lemondani ábrándjaimról, amelyeket még szitottak is az emberek. „Majd meghízol, ha megemberesedel" — mondogatták. Nagykorú lettem és soványabb, mint valaha. „Majd ha megnősülsz, majd ha elválsz, majd ha újra megnősülsz, majd negyven után, amikor jön az a jó kis kappanhaj" — biztattak, vígasztaltak és én egy félrevezetett ember mélabús keserűségével számlálgattam bordáimat, amikor levetköztem .. És azok a jó doktor bácsik, akik életem során annyiszor paskolták meg könnyedén az arcomat: „Rossz bőrben vagyunk, barátocskám, de majd felhizlaljuk egy kicsit . . ." Én pedig szedtem a port és pasztillát, pirulát és folyadékot s megadással tartottam oda különböző testrészeimet az injekciós tű szúrásának . . . Mi lett az eredmény? Nyugodtabbak lettek a vonásaim . . .

De régen túl vagyok már ezen. Megtört az élet és a tapasztalás. Értsétek meg, kedves barátaim, sovány, éppen egy sikeres hizósovány vagyok; nem átmenetileg kúra előtt, hanem befejezetten, megmásithatatlanul, véglegesen sovány. Soványan születtem, soványan éltem és soványan fogok meghalni. Ez a tudat gőggel, daccal és nyugalommal tölt el. Nem egy világ omlott össze bennem, hanem egy új világ épült fel. Egy biztos, határozott, kemény világ. Önáltatás és ámítás nélküli. Sovány világ.

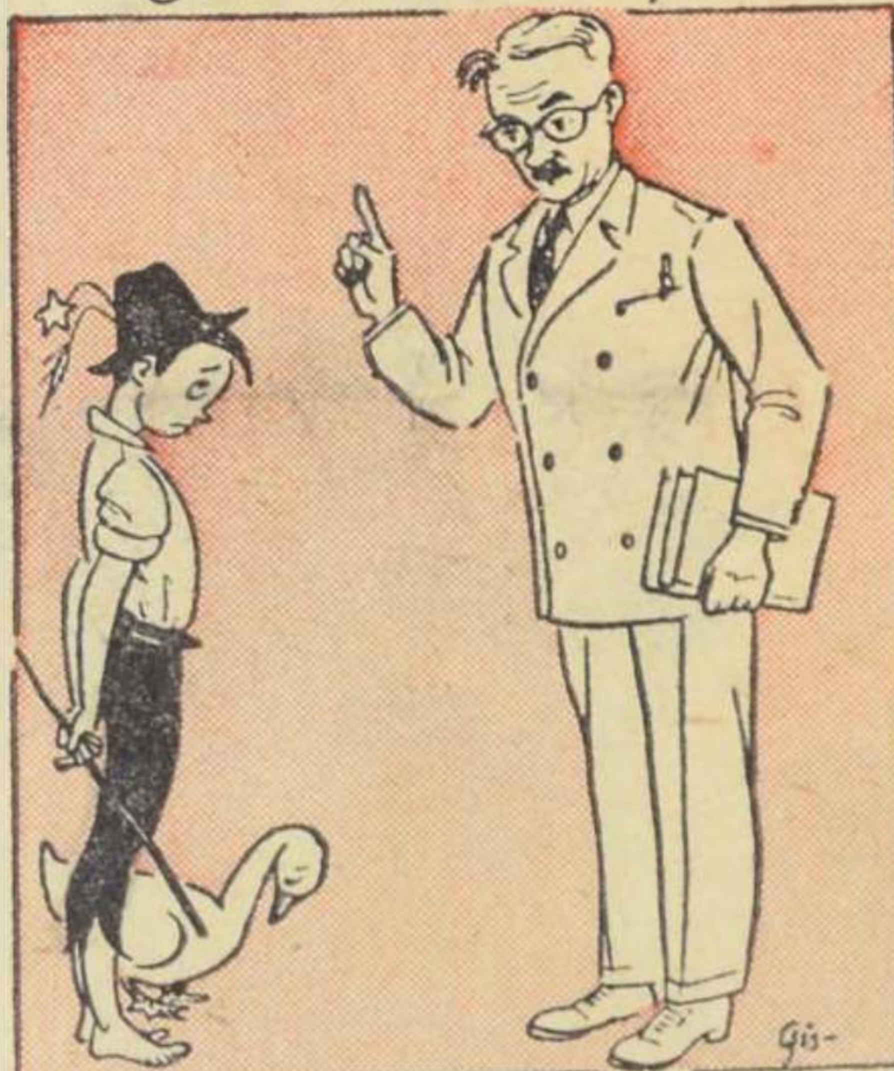

Mindez persze néhány másodperc alatt suhant át az agyamon, miközben megköszöntem barátom udvarias szavait. Majd jóltáplált arcára, lelógó tokájára vetve egy pillantást, így viszonoztam szíves szavait:

— De te is rosszul nézel ám ki, hálistennek. Nem mintha fogytál volna, de olyan jó nyugtalanok a vonásaid . . .

Kezetráztunk, mint ahogy két nyájas ismerőshöz illik és barátságosan elváltunk egymástól.

Ludas Matyi önkritikája

— Ide figyelj, Matyi fiam! Máskor úgy tedd nevetségessé a rossz diákokat, hogy ne a tanárokon mulasson az olvasó! Megértetted?
— Igenis, tanár úr kérem, és önkritikát gyakorolok . . .

Jellemző Öcsire

Valamelyik este hazatérvén otthonomba, fiamat szemmel láthatóan súlyos gondokba merülten találtam. Magába roskadtan ült az asztala mellett, fejét két tenyerébe temetve.

Más szakában az évnek e látvány talán megdöbbentett, vagy legalábbis elgondolkoztatott volna. De április lévén — ez a hónap a fémgyüjtés hava — kézenfekvő volt ama feltevésem, hogy az idei gyüjtéssel kapcsolatban vannak még nem oldott problémái. Itt közbevetőleg megjegyzem, hogy mifelénk Zuglóban a gyerekek fémgyüjtő tevékenysége szélesebbkörű és izgalmasabb, mint a város szívében. Sok errefelé még a beépitetlen telek s ezek némelyikét — kivált azokat, amelyeket kerítés ölel körül — a szomszédok afféle lomtároló helynek használják, a szűk pincék és padlások pótlására. A fiam vezetése alatt álló gyüjtőegyüttes, csakúgy, mint a többi hasonló célra szövetkezett falka, ezeket a telkeket is gondosan átfésüli minden fémgyüjtés idején, állitólag kitűnő eredménnyel. (Már nem egy nagyszerű leletet kellett sűrű bocsánatkérések között visszavinni.) E nagy kiterjedésű környék lelkiismeretes átkutatása nagy gyüjtőgárdát kíván. S épp emiatt voltak gondjai gyermekemnek, aki csak hosszas faggatás után volt hajlandó elmondani, miről is van szó. Az ügy, amelyről így értesültem, példátlan a maga nemében s nem könnyű megállnom, hogy a rendőrségre ne siessek. Arról van szó ugyanis, hogy Öcsi házasságszédelgő. Bármennyire is fájdalmas, ezt így, nyiltan ki kell mondanom.

Fiam részletes beszámolójából az alábbi tényallás tárult szemem elé:

Ő — már mint tízéves gyermekem — a környékbeli kislányokat tavaly megnyerte kisegítő gyüjtőkül. Mivel, hogyan nyerte meg, ez nem lényeges, fontos az, hogy mindenesetre becsületes eszközökkel. Főleg savanyúcukorral. Minden reménye megvolt arra, hogy a lányok idén is megteszik a magukét. Öcsi azonban, teljes nevén Romsauer Öcsi kilenceves, budapesti illetőségű magyar állampolgár, mind a hét kislányt — mert ennyiről van szó — lecsapta becsületes fiam kezéről. S mivel érte ezt el? Házasságot igért mind a hétnek.

Öcsi szép gyerek. Nagy fekete szeme, fekete haja van. Utóbbi rendszerint zilaltan hull a homlokába, mint egy szilaj kalózé, előbbivel nagyon megnyerőn tud nezni, mint a házasságszédelgők általában. Egészen természetes, hogy az öt-hat-hét-éves tapasztalatlan lányok a házassági igéret hatására lemondtak becsületes fiamról és kilátásba helyezett savanyúcukorról. S fiacskám most itt áll kisegítő személyzet nélkül.

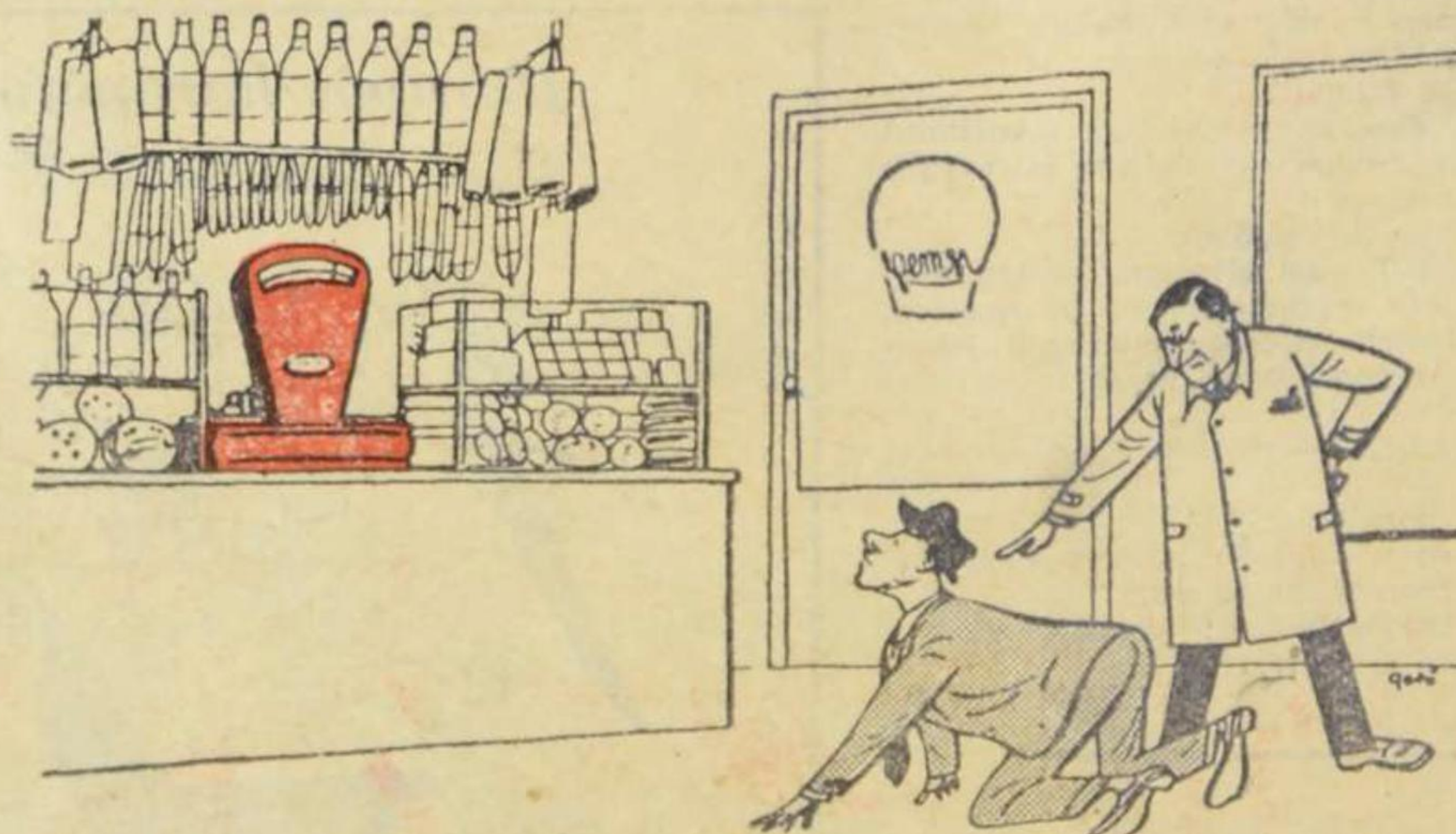
Megtett minden tőle telhetőt. Összehívta a hét menyasszonyt s leleplezte előttük Öcsit: megmondotta, hogy mind a hetüknek házasságot igért, holott nyilvánvaló, hogy csak egyet fog elvenni. Nem ért el eredményt. A lányok Öcsi mellett maradtak.

A remény, hogy éppen ő lesz az az egy, mindegyikben erősebbnek bizonyult, mint a savanyúcukor igérete.

Fiam viszont azon az állásponton van, hogy inkább kevesebb fémet gyüjt néhány kilóval, de agglegény marad.

t.

Vita a Csemege-üzletben

Innen nézze a mérleget, akkor megvan a tíz deka . . .

Oly jó ez a vasárnap...

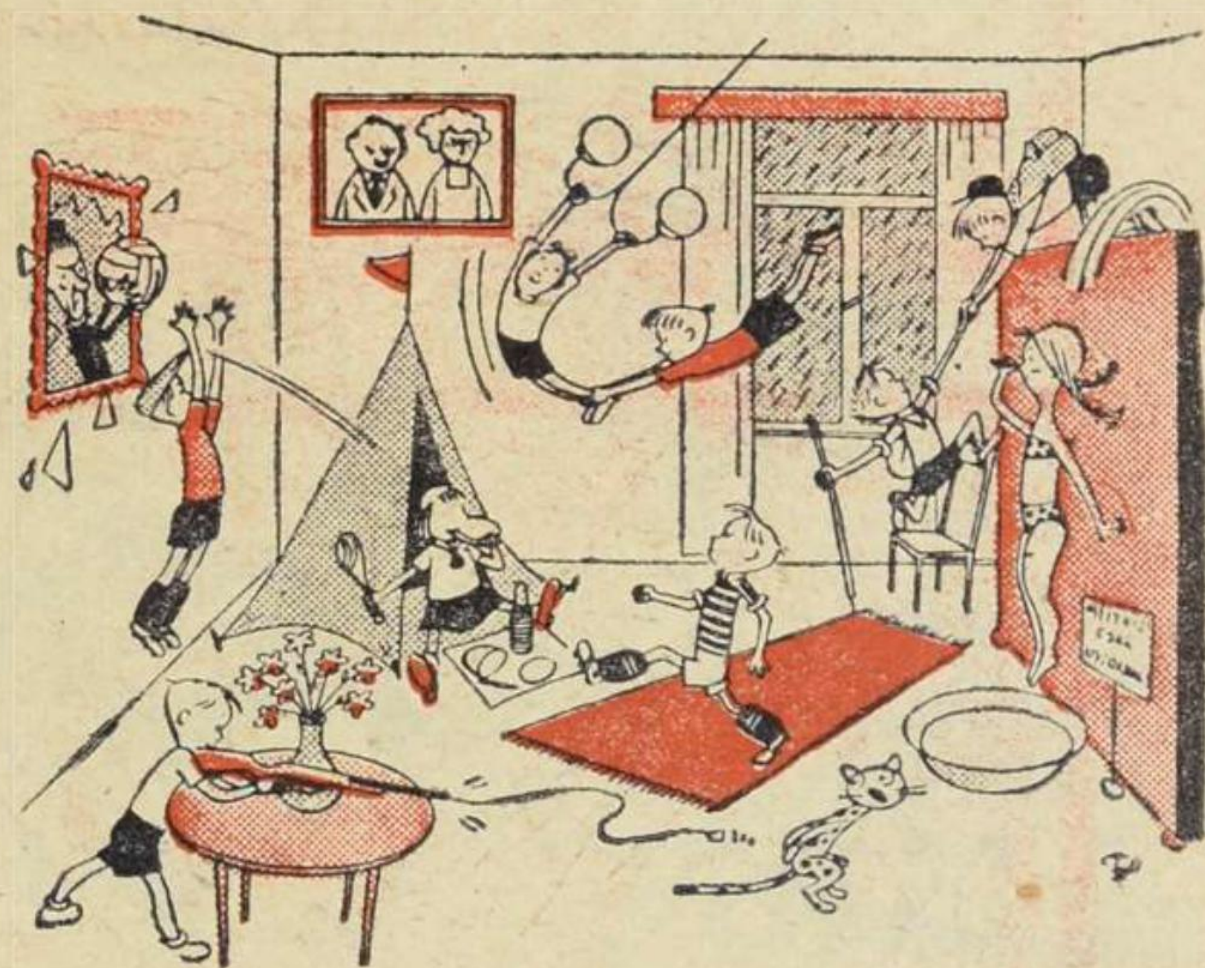

— Alig vártam ezt a vasárnap délutánt, végre kedvünkre pihenhetünk...

— Milyen szerencse, hogy itthon találhatunk benneteket... Hogy vagytok, hogy vagytok?

Esős délután

A kirándulás elmaradt

Még ő panaszkodik!

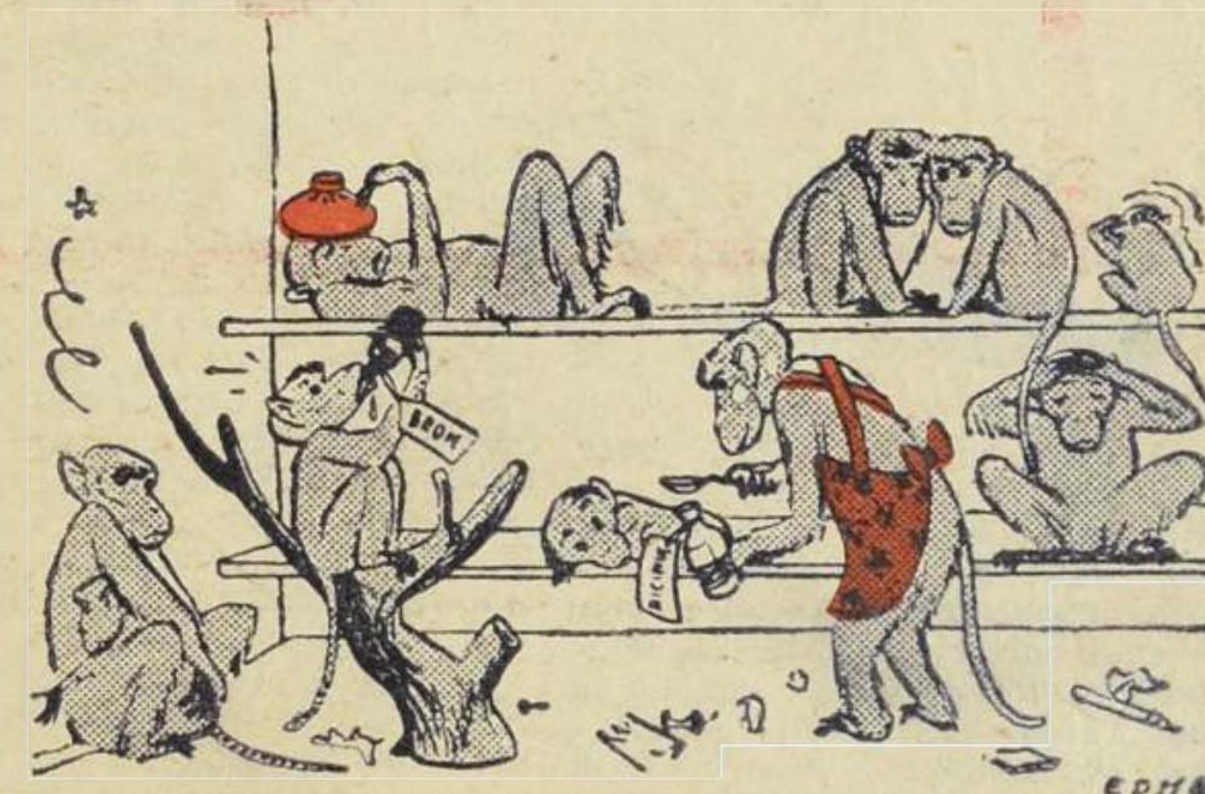

— Kissé szorosan vagyunk itt, kollégák!
— Szorosan? Látszik, hogy maga még sohasem volt Pesten vasárnap délután egy ötórai teán...

Gondoskodás

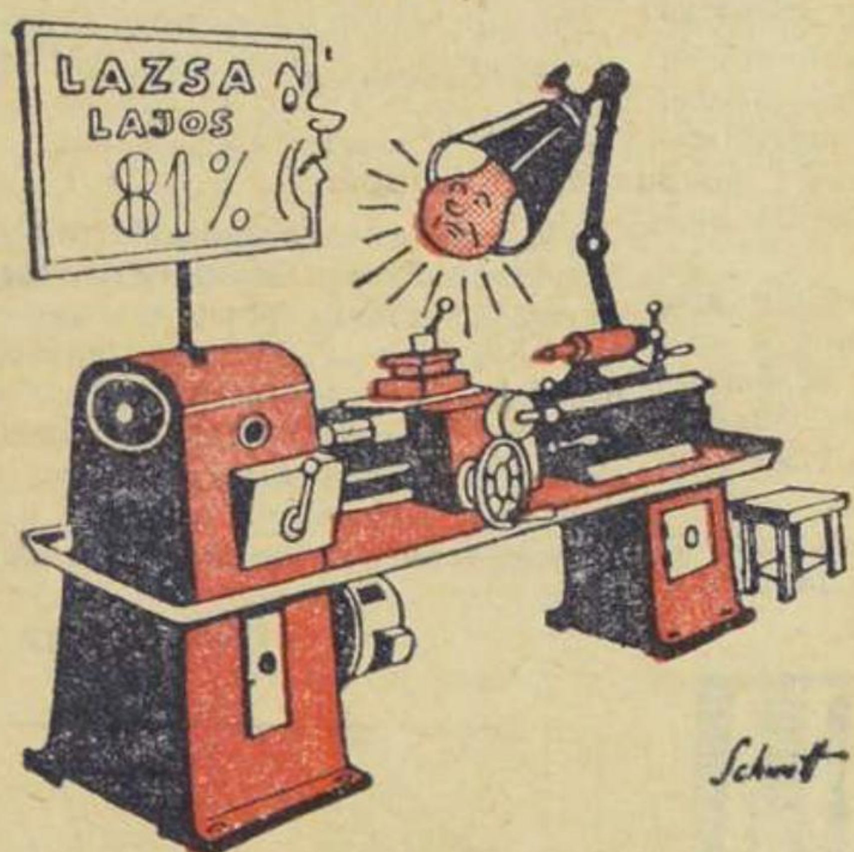
— Nyisd meg a csapot, te gyerek, vasárnap van!

Este az állatkertben

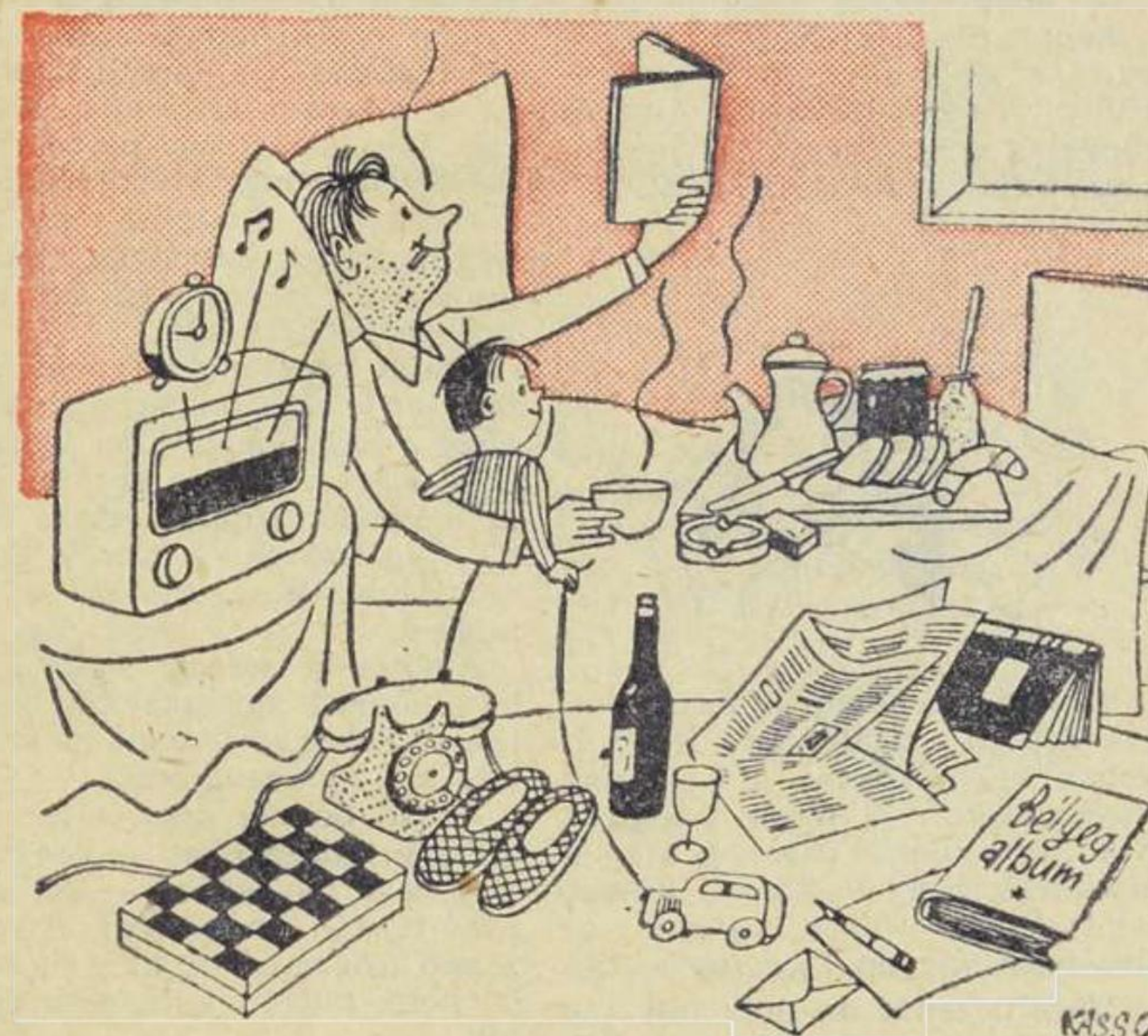
— Nehéz nap volt...

A nagy kérdés

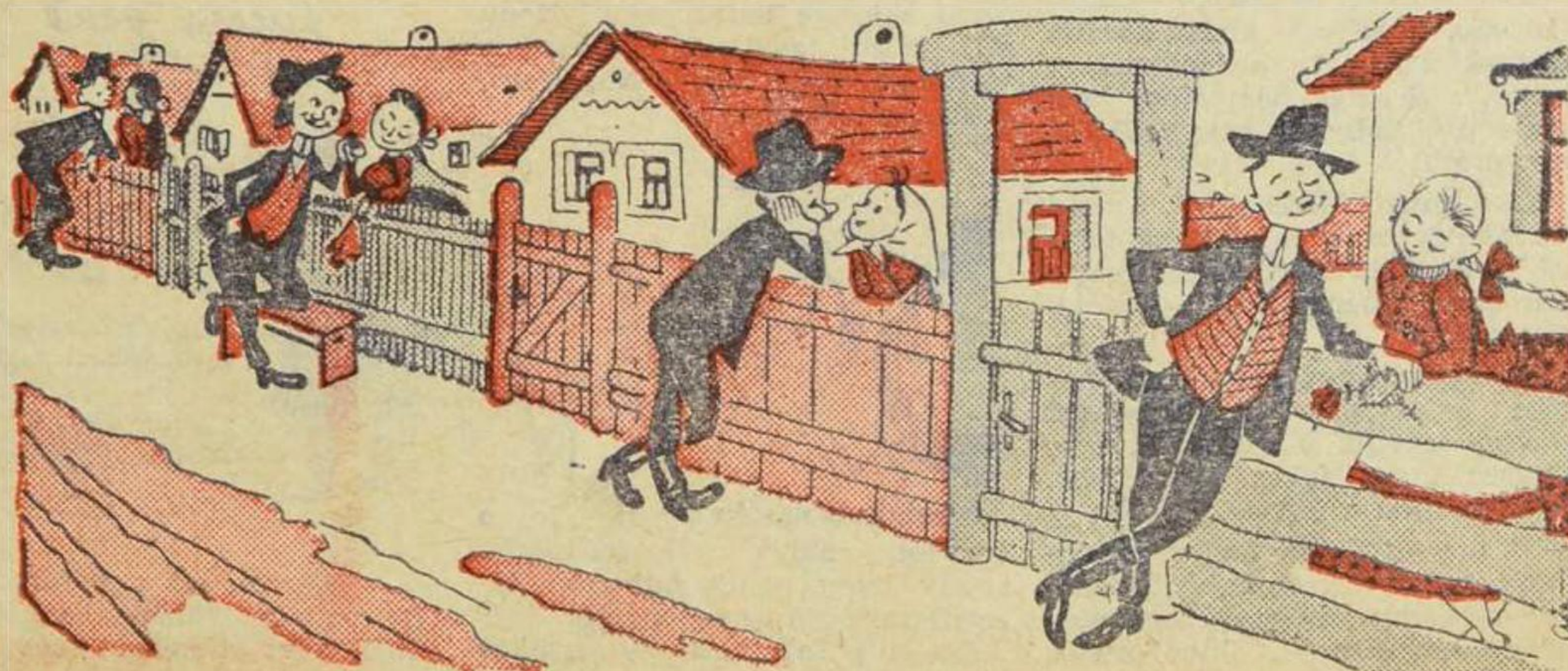

Tábla: Mit gondol, holnap bejön?

Reggeli tobzódás

FALUSI IDILL

Egy dunaparti csónakházban

— Jöjjön, jöjjön kartársnő, mi a neve?

Juli néni meg a fia

Repülőgépről szórják a műtrágyát.

— Jani fiam! Ide is egy kicsit...

DARVAS SZILÁRD:

Lélekjelenlét

1.

A dolog úgy kezdődött, hogy Sramek többször felajánlotta Koltainak, üljenek le a hivatali idő után egy órácskára valamelyik eszpresszóban. Koltai három éven át udvariasan és a legkülönbözőbb kifogásokkal tért ki az egész eszpresszót betöltő, Sramekkel egybekötött vidám egyórás unalom elől. Aztán már nem lehetett tovább húzni az ügyet. Sramek az utolsó meghívást csaknem ultimátumszerűen közölte és Koltai megtört.

— Egye fene, essünk túl rajta! — mondta.

Természetesen magában.

Fennhangon kijelentette, menynyire boldog, hogy végre sor kerülhet a nagy kibeszélgetésre és randevút adott Srameknek munka után estefelé a kijárat előtt.

2.

Mielőtt azonban a történelmi jelentőségű találkozás lezajlott volna, kifelémenet Koltainak eszébejutott, jó lenne feleségét, Koltainé született Morczos Mancit értesíteni, hogy valamivel később megy haza. Manci ugyanis az ilyesmire nagyon Morczos volt.

Megállt tehát az üres folyosón a telefonautomata előtt és felhívta a lakást.

— Arról van szó, fiacskám — mondta, miután felesége hangját hallva meggyőződött, hogy a telefon című találmány mit sem vesztett időszerűségéből — arról van szó, hogy egy kicsit később megyek haza. Az a kellemetlen fráter, a Sramek nem megy le a nyakamról. Muszáj vele leülnöm egy órára.

Kis szünet következett, majd Koltai egy oktávval feljebb folytatta, hogy beállott ingerültségének zenei nüanszokkal is kifejezést adjon:

— Ugyan fiam, azt hiszed, nekem öröm ezzel a nagyképű alakkal együtt lennem? Elvégre mégsem mondhatom a pofájába, hogy menjen a fenébe.

Itt tartott Koltai nagymonológjában, mikor furcsa köhögést hallott a háta mögött. Figyelmeztetés, sértődöttség, felháborodás és némi hurut vegyült ebbe a köhögésbe.

3.

Koltai nem fordult hátra, mert úgyis tudta, hogy csak Sramek állhat a háta mögött. Sramek, aki minden szót hallott, nem hiába hasonlították Koltait a kartársak elefánthoz, aki állandóan betéved a porcelánboltba. Koltai véleményeinek közlésére mindig rossz időpontot választott, a rosszat főleg mindig rosszkor mondta.

Most nem fordult hátra, lázasan dolgozó agya azt az ötletet súgta neki, hogy kellő lélekjelentéttel még mindent jóvátehet. Srameknek nem szabad megtudnia, hogy ő tud a jelenlétéről, ezzel szemben a beszélgetésnek egészen más alaphangot kell adni. S már folytatta is:

— Szóval, édes fiam, leülünk egy kicsit Sramek elvtárssal... Évek óta keressük már az alkalmat... Tudod, az a kedves kolléga...

Igy beszélt Koltai, ám ez a hirtelen váltás teljesen megzavarta Mancit, a született Morczost és még a régi mezsgyén folytatta a beszélgetést:

— Rázd le azt a maflát és gyere haza! — mondta.

Meg kell mondanunk, hogy ugyanabban a pillanatban, mikor ez a megrázó kijelentés elhangzott, a sokat szidott pesti telefon összeszedte magát és bömbölve közvetítette Koltainé üzenetét. Ugy szólt az asszonyka hangja, mint egy rezesbanda, az egész folyosó zengett tőle.

Koltai még mindig nem vesztette el lélekjelenlétét, bár érezte, hogy a hajó újabb léket kapott.

— Édes fiam — közölte reszkető hangon, újabb remek ötlettől megkapatva — nem a Safranekről beszélek, hanem a Sramekről...

Áldotta a sorsot, hogy ilyen hasonlónevű kartársakkal rendelkezik. Felesége viszont most már teljesen összezavarodott.

— Ne beszélj összevissza mindenféle butaságokat — zengte be hangja a folyosót. — Az előbb még tisztán hallottam, hogy a Sramekről beszélsz. Még mondtad is, hogy milyen kellemetlen fráter...

— Az a Safranek volt — üvöltötte vissza a saját verejtékében ázó Koltai, lázasan kapkodva lélekjelenléte után. — Nagyon kérlek, próbálj koncentrálni és ne téveszd össze Sramek elvtársat azzal a hülye Safranekkel! Hogy mi? Nem igaz! A Safranekre mondtam, hogy hülye! Na, végre, csakhogy érted!

4.

Megkönnyebbülten tette le a kagylót, áldva lélekjelenlétét, amely ilyen nehéz buktatón átsegítette. Aztán megfordult.

Ott állt Safranek és gyilkos tekintettel méregette.

Ő köhögött, nem a Sramek.

Kovács Peti látogatása az ÚTTÖRŐ ÁRUHÁZban

A fodrásznál

A fényképésznél

Elvesztette anyukáját

A játékosztályon

— Miért bőgsz?
— Nem akarok hazamenni, maradjunk még!

Furcsa vevő

— Kérem, ezt a barométert itt vettem, valami baj lehet vele, mert állandóan szép, napos időt jelez.

— Mi az, már az is baj?

Ecsedi Bálintné

A balmazújvárosi földművesszövetkezet az „Ország legjobb földművesszövetkezete". Ügyvezető elnöke nő: Ecsedi Bálintné.

Olyan életrajza van, hogy egy regényiró már nem is merné megirni, annyira sematikus: Sokgyermekes parasztasszony, a felszabadulás után kapcsolódott bele a mozgalomba, iskolát végzett, tanácstag, kitüntetést kapott, kiváló fémgyüjtő, satöbbi. Gyermekei — nyolcan vannak — eloszlanak a népgazdaság ágai között.

Bevallom őszintén, először attól féltem, hogy ilyeneket fog mondani nekem: „Felismertem a földművesszövetkezetek döntő szerepét mezőgazdaságunk perspektivájában... és így tovább és így tovább..."

Tévedtem. Hála istennek.

★

Ecsediné kedves, mosolygós, őszülő hajú — én ilyennek láttam — fiatalasszony.

Az első kérdésem az volt:

Hogyan szerezték meg az „Ország legjobb földművesszövetkezete" cimet?

(No tessék, még én mertem sematizmusról beszélni.)

Elgondolkozott.

Borvendég elvtárs, hűséges kalauzunk és útitársunk, a Szövosz munkatársa, nem birta sokáig a csendet. Elkezdte mondogatni — Ecsediné helyett — hogy a legalacsonyabb költségszintekkel dolgoznak, kihasználják a helyi lehetőségeket...

Szemrehányóan ránéztem. Erre rádöbbent, hogy nem ő az Ecsediné.

Az elnöknő mosolyogva válaszolt:

— Másfélmilliós tiszta jövedelemmel zártuk a mult évet.

Ez aztán igazán egyszerű, nem?

★

Elbeszélgettünk erről-arról, többi között azt is megkérdeztem, hogy mit szokott csinálni a szabadidejében.

— Szabadidő!? — sóhajtotta bánatosan.

— Vasárnap... — segitettem Ecsedinének.

— Vasárnap? — tűnődött, aztán kicsit elpirulva folytatta:

— Legjobban szeretek... futballmeccsre járni...

(Ez már szinte antisematizmusnak hat.)

★

Egy órára járt az idő. Ecsediné elment ebédelni, mi is követtük példáját. A földművesszövetkezet éttermében egy olyan borjúpörköltet ettünk nokkedlivel, hogy annak a méltatása nem fér bele ebbe a cikkbe.

Az étterem vezetője elmondotta nekünk, hogy nemrégiben, a szövetkezet kitüntetése örömére, háromszázötvenszemélyes banketet rendeztek és még akkor sem volt semmi fennakadás.

Borvendég elvtárs, a Szövoszból, félhangosan, szinte magának, ilyeneket mondott:

— Bankett... Hm... Háromszázötven személy... Az annyi, mint...

— Mi van a bankettel? — kérdeztem érdeklődve.

— Bankett!? — felelte zavartan. — Mondom, kitűnő ez a nokkedli. — Aztán mélyen a tányérja fölé hajolt.

★

Azt is el kell mondanom, hogy a földművesszövetkezet semmiféle állami, vagy egyéb hitelt nem kap, teljesen a saját eszközeivel gazdálkodik. S mint az előbb említett példa mutatja, jól gazdálkodik. Balmazújvárosban majdnem minden üzlet a földművesszövetkezeté. Sok mindenfélevel foglalkoznak, a cukrászdától kezdve a szikvízüzemig. S ami a legfontosabb, mindegyik jövedelmező.

(Mondtam is otthon a feleségemnek, hogy tanulhatna Ecsedinétől. Ő sem kap sem állami, sem egyéb hitelt, ő is saját eszközeivel gazdálkodik, még sincsen másfélmilliós jövedelmünk.)

★

Ecsediné nem megy ötletért a szomszédba. A tél folyamán például nem lehetett könyökcsövet kapni. De egyenes csövet igen. Mit csinál ilyenkor egy földművesszövetkezeti elnök? Reklamál. Reklamál először, másodszor és tizenharmadszor. Aztán? Aztán szidja az árueloszt ást. Ecsediné is ezt kezdte csinálni, de később eszébe jutott, hogy hopp, egyenes csőből lehet könyökcsövet csináltatni. És csináltatott is. Balmazújvárosban nem volt hiány könyökcsőben.

Most azt hallottam, hogy nem lehet bográcsot kapni, pedig kelendő árucikk ez arrafelé... Ahogy én Ecsedinét ismerem, most azon töri a fejét, hogyan lehetne könyökcsőből bográcsot csinálni...

★

Miközben beszélgettünk, jöttek-mentek az ügyfelek. Répaszelet után érdeklődtek, meg, hogy mennyiért veszi át a szövetkezet a tojást, jelentéseket irattak alá Ecsedinével... Sok dolga van egy ügyvezető-elnöknek.

— Akkor mi megyünk is! — mondtam és feláIltam. — Nem zavarunk tovább...

— Dehogy zavarnak — felelte Ecsediné, és buzgón tanulmányozott tovább egy kimutatást.

Ez volt az első és utolsó sematikus mondat, amit tőle hallottunk.

★

Elbúcsúztunk Ecsedinétől és a balmazújvárosi földművesszövetkezettől, amely most nyerte el harmadízben az „Ország legjobb földművesszövetkezete" cimet. Bocsánat, helyesbitek, csak másodszor. De három hónap mulva, a mostani negyedév végén, azt hiszem, mégis nekem lesz igazam.

Mikes György

KULTURFRONT

Hogyan lettem smucig ember

A smucig kétségkívül csunya szó, unguszttiöz, ahogy azok mondják, akik a smucigot is mondják. Mondhatnám azt is, hogy fösvény, zsugori, fukar, kuporgató, a garast a fogához verő; de ez mind egy-két árnyalattal kevesebb. Harpagon fösvény volt, Zsugori uram zsugori; ezeknek azonban könnyű volt, mert az egyiket Moliére, a másikat Csokonai írta. Az én történetemet azonban az élet írta, a maga keresetlenül egyszerű, néhol művészietlen eszközeivel.

A dolog úgy kezdődött, hogy a kislányom megkért:

— Apu, vedd meg nekem a „Kincses szigetet".

Bementem egy könyvkereskedésbe. A csinos eladónő rám mosolygozott. Mint utóbb kiderült, ennek oka nem egyéni varázsom, hanem a naivságom volt.

— Ugyan kérem — legyintett.

Ha a kezét kértem volna meg első látásra, akkor sem utasíthatott volna el merevebben; annyival is inkább, mert, miként a későbbiek során kiderült, keze kettő volt, de Kincses szigete egy sem. Bementem még tíz könyvkereskedésbe, ahol megmosolyogtak, kinevettek, komoran a fejüket rázták, szótlanul legyintettek, az eladó temperamentuma és belső habitusa szerint.

— Kincses sziget nincs — közöltem este a kislányommal.

— Apukám, csak négy forint — nézett rám rosszallóan a kislányom.

Éreztem, hogy egy félreértés van megszületőben. Siettem eloszlatni.

— Nem a pénzen múlik, kislányom — magyaráztam. — Nem kapható.

A gyerek szemeszögletében megjelent egy könnycsepp. A feleségem megmondta neki, hogy apu sohase hazudik; de úgylátszik valahogy kiment a fejéből.

— De apukám, csak négy forint — hüppögte.

— Nem kapható — mondtam.

— Sajnálsz tőlem négy forintot?

— Nem kapható! — üvöltöttem.

— Hát akkor vedd meg a Bégum 500 millióját — csillant fel ravaszul a gyerek szeme, de közben hangosan zokogott, nehogy elbizakodjak, — az három forint.

— Azt megveszem.

Az a konsternáció, amit azzal keltettem a könyvesboltokban ,hogy a Kincses szigetet kértem, kismiska volt ahhoz képest, ami most következett; az egyik eladó azt mondta, hogy ittas embert nem szolgálnak ki.

— A Bégum 500 milliója is elfogyott — közöltem otthon este.

— Szegény Bégum — mondta a feleségem. — Nincs az a pénz, ami a végén el ne fogyna — tette hozzá filozófikusan.

Könnyen viccelt, ő még nem tudta az elkövetkezendőket.

Mert az csak a kezdet volt, hogy a kislányom irigy apucinak nevezett; sokkal kellemetlenebb volt a folytatás, amikor másnap Pléh bácsi a hetedik emelet egyből megszólított a lépcsőházban:

— Nézze kérem, a takarékosság helyénvaló, de nem a gyerek kulturális szükségletein kell spórolni.

Még kínosabb volt, amikor a kapualjban két lakótársnő összesúgott a hátam mögött és ujjal mutogattak rám. Csak annyit hallottam a beszélgetésükből, hogy „vannak olyan smucig alakok, tudja", de ennyi elég volt.

Valósággal fellélegeztem, amikor a gyerek másnap megkért, hogy vigyem el az „Őrs a hegyekben"-t megnézni. Itt az alkalom, hogy lemossam magamról a smucigság gyanúját.

— Nincs jegy — állítottam be este lehorgasztott fejjel.

— Tudtam — mondta a gyerek, mint egy öreg, kiábrándult jósnő. — Ismerlek már, apu.

Másnap már két lakótárs nem fogadta a köszönésemet.

— Ez így nem mehet tovább — mondtam erélyesen. Kézenfogtam a gyereket és elvittem az első játékboltba. Százhat forint ötvennégy fillérért vettem neki egy hajas-alvós-öltöztethető babát. Ügyeltem, hogy öt órakor érjünk haza, amikor a legforgalmasabb a lépcsőház.

— Mennyi is volt ez a baba, Margitkám? — kérdeztem meg minden harmadik lépcsőfoknál finoman megjátszott szórakozottsággal.

— Százhat forint ötvennégy fillér — felelte harsányan Margitka.

Éppen Csugariné és Reszeginé jöttek velünk szemben a lépcsőn. Megvető pillantást vetettek rám és a babára, szánakozó pillantást Margitkára.

— Látod — súgta harsányan Reszeginé fülébe Csugariné — mire képes egy ilyen smucig ember, hogy a smucigságát ellepleze...

Gergely Miklós

Ez jutott rajzolónk eszébe

mikor meglátta az első idei cirkuszplakát „ötletes" szövegét

Kényelmes férj

— Egy pasasnak volt két eladó jegye, te meg csak állsz itt, mint valami fajankó...

A szerző rémes álma

(Uj magyar szakácskönyv készül)

Lektor: Nézze, barátom, nem rossz dolog, de a zöldségleves sematikus, a borjúpörkölt pedig kissé papirosízű...

Prognózis a plakátoszlopon

— No, drágám, ezekután nem hiszem, hogy vasárnap jó kiránduló idő lesz...

HA ÉN EGYSZER...

Ha én egyszer erős lennék,
Behemót komondor,
Kuvaszok közt király lennék,
Égzengésre se fülelnék,
Füttyhívásra se felelnék.

Ha én egyszer madár lennék,
Viharral is versenyeznék,
Villámokkal verekednék,
Engem nézne a mindenség,
Engem nézne a gyerek,
Milyen könnyen lebegek.

Ha én egyszer elmondhatnám,
Amit el nem mondtam,
Mese nyílna, könny fakadna
Szélverte bokorban,
Ha én egyszer szerelemre
Lobbannék-hevülnék,
Enyém lenne ligetecske
S hajnali derűs ég.

Ha én egyszer harmatodban
Járhatnám a rétet,
Mikor lelkes szíved dobban,
Mágneskarú élet!
Elfeledném, eltitkolnám,
Ami bánt, ami fáj,
Én lennék a juhászbojtár,
Kinek füttye szívbe száll,
Birkaszívbe, emberszívbe
Küldeném álmomat,
Köröskörül csiz és cinke
Hallgatná dalomat,
Köröskörül fölcsendülne
Emberhang, ifjúság,
S én lennék a folyók tükre,
Alföldi délibáb,
Én lennék kék eged,
Szeretet, szerelem,
Én lennék a mosolygó nap
Harmatos füveken!

Keszthelyi Zoltán

Akik helytelenül értelmezik az „egységes" művészetet

— Jó, hogy te is kiállítottál, így sokkal változatosabb az anyag...

Klasszikus zenére táncolnak a Volga-eszpresszóban

— Mit szólsz, anyafej, milyen klassz szvinget írt ez a Chopin...

Le a bürokráciával!

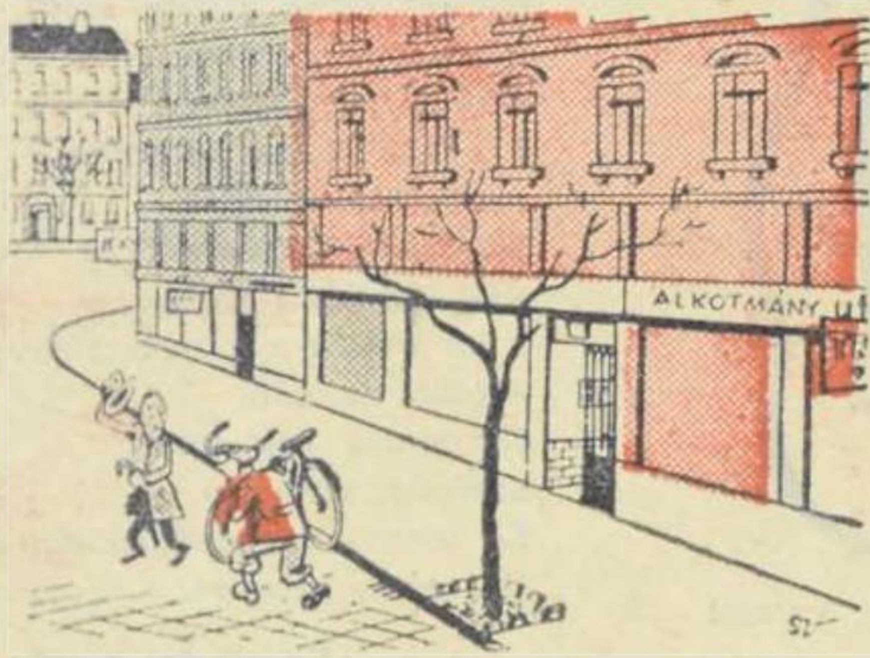
A tej és a fejősajtár

Felfelé bővül, lefelé szűkül, mint a zománcveder. Száját szélesre tátja és hegyeset csücsörít hozzá, mint a korsó. Jófogású füle is van. Mi ez? Ne törjék a fejüket kérem: fejősajtár. Biztosan láttak már ilyet. Ha egyebütt nem, a falusi kerítések karójára tűzve. Oda szokták akasztani a jó gazdaasszonyok tisztára sikálva. Két fejés között. Mert a fejősajtár legfőbb sajátossága, hogy fejéshez használják. Tejet surrantanak bele, édesillatú langyos tejet, egyenesen a tehén tőgyéből. Azt hiszem, teljesen világos tehát, hogy a fejősajtár ott szükséges, ahol a tehén tejet ad. Ezt leginkább falun cselekszi, mert a tehén általában falusi lakos. Ez a talán túlságosan is egyszerű tény azonban mitsem zavarja a Vaskereskedelmi Vállalatok Országos Központját. Lakjon bár a tehén falun, ők mégis Budapesten akarják forgalomba hozni a fejősajtárt. Itt persze senkinek sem kell, mire is kellene, viszont például a kiskőrösi járás községeiben csak igen elvétve lehet kapni. Az akasztói asszonyok is úgy jutottak fejősajtárhoz, hogy Budapestre utaztatták a tanácselnököt. Vitt is haza jónéhányat, mert van belőle bőven, csak éppen nem ott, ahol fejnek. Mégis csak úgy kellene tán, hogy a fejősajtárt a falusi boltokban árusitsák. Ez sokkal könnyebben megoldható, mint például az, hogy a teheneket Budapestre telepitsék.

(révész)

Amiről az új KRESZ megfeledkezett

— Mi az, rossz a bicikli?
— Nem a bicikli rossz... Itt lakom az Alkotmány-utcában, de csak a Bajcsy Zsilinszky-úton ülhetek fel a gépre...

Ki találja ki ezeket a neveket?

Helyes, hogy a feudális korszak főurairól és a ferencjózsefi korszak minisztereiről elnevezett utcák nevét megváltoztatják. De mi értelme van annak, hogy a legfurcsább nevekre keresztelik? Igy például miért lett a XII. kerületi Thurzó-köz Alig-utca? Ezt alig értem. És miért neveztek el a XIX. kerületben, a Wekerle-telepen három utcát Kelengye-, Élénk- és Körző-utcának? Az Élénk-utcában kiváncsian, sőt „élénken" várják erre a kérdésre a választ.

Gregor Dezső
Szállítóberendezések Gyára.

Mért olyan későn?

A Budapesti Varieté, a főváros új szép szinháza 1954 február 20-án nyitotta meg kapuit. A műsort a bemutatón az Esti Budapest szinházi rovatvezetője is megnézte. A birálat azonban csak március 29-én jelent meg, pontosan azon a napon, amikor új műsort mutatott be a szinház. Közel hat hétig vártak a cikk közlésével. A birálatnak már nem sok értelme volt, mert aki a cikk után kiváncsi volt a műsorra, az már csak az utána következőt láthatta:

Gyorsabb kritikát kérnek a Budapesti Varieté dolgozói.

Budai Sándor ügyelő.

Ludas Matyi ELINTÉZTE

Az „Étvágygerjesztő étlap" című cikk írójának igaza volt, mert a felszolgálásra kerülő ételek gyakran eltértek a kifüggesztett étlapon feltüntetett ételtől. Figyelmeztetésünkre a konyha vezetője, aki egyébként a hús- és zöldségelosztó szervek változó szállításai miatt nehéz helyzetben volt, ígéretet tett arra, hogy a lehetőségekhez mérten, szigorúbban alkalmazkodik az előírt heti étlaphoz.

XVIII—XIX. ker. Vendéglátóip. V.

★

A MÁV pécsi igazgatósága jogos panaszomat kivizsgálta. Járandóságomat megkaptam. Köszönöm a gyors elintézést.

Molnár István
Bátaszék.

Az „Idejében szólunk" rovat foglalkozott a rossz padokkal. Március 31-ig 31 új padot szerelt fel a Budapesti Parkfenntartó Vállalat. A padok rendbehozatalának munkáját folyamatosan végzik.

Bp. Városi Tan. VB.
Baráth István oszt. vez. h.

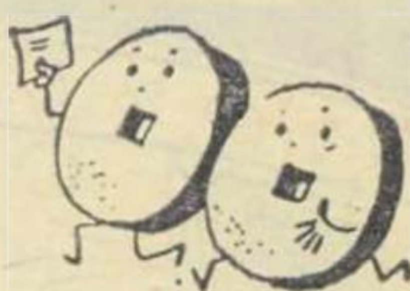
★

A miskolci Kossuth-szállóval kapcsolatban megjelent birálat jogos volt. A vállalat igazgatójának figyelmét felhívtuk arra, hogy a jövőben udvariasabban bánjanak a vendégekkel.

Venesz József
BKM Reprezentatív Vendéglátóip. Ig.

Eltűnt malomkövek

Mult év szeptember 25-én Mezőlak vasútállomáson feladtam egy pár 70-es darálókövet a

Malomszerelő és Gépjavító Vállalat malomkőgyári telep (Bp., X., Malom-utca 6) címére. A köveket kiöntés céljából küldtük a címzettnek. A küldeményt a mezőlaki vasútállomás a budapesti ferencvárosi teherpályaudvarra irányította. A kövek a mai napig még nem érkeztek meg. Október 20-án a felvevő vasútállomáson érdeklődtünk. Itt azt a felvilágosítást kaptuk, hogy kérelmünkkel forduljunk a rendeltetési állomáshoz. Október 24-én megirtuk a ferencvárosi teherpályaudvarra a feladás helyét, idejét és közöltük a fuvarlevél számát (1276), a rovatlapszámot (173) és a feladási állomás számát (63419). Miután erre a levelünkre november 22-ig nem érkezett válasz, ugyanerre a címre november 22-én sürgetést küldtünk. A sürgetőlevél is válasz nélkül maradt...

Nem csüggedtünk! December elején újból az árut felvevő Mezőlakhoz fordultunk, ahol azt mondották, hogy panaszunkkal forduljunk a szombathelyi MÁV üzletigazgatósághoz. December 3-án írtunk... December 18-án „Gy. 606/2147/1953. VI. sz." alatt válasz érkezett. Ebből megtudtuk, hogy panaszunk a MÁV B. V. K. H. V. osztályánál 40638/1953. BVKH V. szám aaltt van nyilvántartva és a szombathelyi ÜVÉ személyes eljárására az ügy rövid elintézését ígérték. A MÁV BVKH

V. osztályáról december 31-én az alábbi értesítés érkezett: „Hivatkozással 1953 november 16-i felszólamlásukra, darálókő reklamálása ügyében értesitjük, hogy a nyomozást meginditottuk, de az eredeti fuvarokmány nélkül a küldemény felkutatása kilátástalannak látszik. Ezért kérjük a vonatkozó fuvarokmányt pótlólag beküldeni." A két eredeti fuvarokmányt 1954 január hó 1-én elküldtük. Azóta sem válasz, sem malomkő, sem fuvarokmány nincsen. Csak reményünk van, hogy a Ludas Matyinak sikerül előkeríteni a bürokrácia útvesztőjében elgurult malomköveinket, mert idegeink már kezdenek felőrlődni a malomkő utáni hajszában...

Bakos József ig.
Nyárádi Hengermalom

„Elsőrendű minőségi selejt"

A veszprémi 1. számú Háztartási Boltban vásároltam egy nagy doboz „Béke"-fogvájót. A doboz egyik oldalán azt olvastam, hogy „szövetkezeti gyártmány", a másikon, hogy „elsőrendű minőség". Az is rá volt írva, hogy „hygienikus fogvájó, válogatott, rugalmas fából, kettős csiszolással készült". Sőt azt is rányomtatták, hogy „szálka- és hulladékmentes". Amikor kinyitottam a dobozt, a meglepetéstől szóhoz sem tudtam jutni. A fogvájót ugyanis alágyujtáson kívül másra nem lehet használni. Kérdezem: 1. milyen lehet a másodrendű minőség? 2. Milyen lehet az egyszer csiszolt fogvájó? 3. A csiszolatlan fogvájót talán ráspolynak adják el? 4. Miért nem mellékelnek a csomag mellé egy csipeszt is, hogy a használat után a szálkákat is kiszedhesse az ember a fogai közül? Mellékelve megküldöm a doboz fogvájót. Kérem, döntsék el, jogos-e felháborodásom?

Kiss Sándor
egyet. tanársegéd
Veszpém.

A nagy doboz „Béke"-fogvájót, amit 6.20 Ft-os árban hoznak fogalomba, megnéztük. Olvasónknak igaza van: a fogvájó rosszul hegyezett, girbe-görbe, csomós, szálkás selejt. A felháborodás jogos...

Idejében szólunk,

hogy majd csak kétszerannyi jegyet adjanak ki sétahajókra, mint amennyien elférnek, mert akkor még mindig lágyan ring a hajó a Dunán...

Kedves Ludas Matyi,

szeretném a tárgyhoz méltóan, komor drámaisággal elmesélni neked ezt a szomorú történetet, de úgy érzem, hogy az aktatáskám beteg zárjának esete olyan keserűen humoros, hogy akaratlanul is szétpattintja a tragikus keretet.

Aktatáskám zárja hosszas együttélésünk folyamán most először önállósitotta magát. Munkakörömnél fogva a vállalatom házasitott össze az aktatáskával, s mint ahogy ez házasságokban néha lenni szokott — az aktatáska fellázadt ellenem. Akkor nyilt és zárult, amikor ő akarta, s nem akkor, amikor szükség volt rá. Mit meg nem tesz az ember a családi békéért? Betegnek láttam, s kötelességemnek éreztem elvinni a zárak operatőrjéhez, az állami vállalathoz, amely hosszas vizsgálgatás után közölte velem, hogy bár csak aprócska plasztikai műtétre van szükség, az aktatáska csak nyolc nap mulva készülhet el.

Szükségem van a táskára — gondoltam magamban — nem hagyhatom nyolc napig betegen sinylődni. Az állami vállalattal szemben cégtábla nevetett a szemembe: lakatosműhely. Beléptem, konzultáltunk, a vizit dija tizenkét forint volt. A műtétet mélységes együttérzéssel asszisztáltam végig, s a tizenkét forint ellenében nemsokára boldog örömmel csaptam hónom alá a gyógyult táskát.

Mint aki dolgát jól végezte, nyujtottam át főkönyvelőnknek a műtéti számlát, de ő borongósan csóválta meg a fejét és szólt:

— Hol van az állami vállalat részéről a lemondó nyilatkozat, amely szerint a zár javitását nem vállalja? Közületi vásárlásról van szó, a javitásokat is csak közületnél lehet végeztetni. Magánszámlát nem fizethetek ki.

Eddig a történet. A tizenkét forintot saját zsebemből kell megtéritenem. A táskát gyorsan és jól megcsináltattam, munkaidőmet nem pazaroltam lemondó-nyilatkozat megszerzésére és — hogy szabályosan fejezzem ki magam — bürokratikus út helyett operatív intézkedést tettem. Bűn ez? Helytelen ez? Szabálytalanság? Nem tudom, hogy mit gondoljak róla. Kedves Ludas Matyi, mi a te véleményed? Megérdemlem én a tizenkét forint pénzbüntetést?

Solti Vilmosné
Budapest, XIII., Katona József-utca 14.

Kevés a kiskocsma Budapesten

— Mancika drága, most pedig beülünk egy kiskocsmába.

— Margit, ne legyen türelmetlen, fogunk találni egy kiskocsmát...

LUDAS MATYI. — Felelős szerkesztő: GÁDOR BÉLA. — Szerkesztő: TABI LÁSZLÓ. — A kiadásért felel: a Lapkiadó Vállalat igazgatója. — Szerkesztőség: VII., Lenin-körút 9—11. Telefon: 222—271, 221—233. Kiadóhivatal: VII., Lenin-körút 9—11. Telefon: 221—285. — Terjeszti: Posta Központi Hírlapiroda O. V. Lapterjesztési ügyek: V., József nádor-tér 1. Telefon: 183—022, 180—850. — Szikra Lapnyomda, Budapest, VIII., Rökk Szilárd-utca 6. — Felelős vezető: Kulcsár Mihály. — Példányszám: 340.000.
KÉZIRATOT NEM ŐRZÜNK MEG, ÉS NEM KÜLDÜNK VISSZA!